

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

ת"צ 25918-02-13 סולריס סוככים בע"מ נ' עיריית ראש העין

בפני: כב' השופטת מיכל נד"ב

המבקשת: סולריס סוככים בע"מ

נגד

המשיבה: עיריית ראש העין

חקיקה שאוזכרה:

[חוק תובענות ייצוגיות, תשס"ו-2006: סע' 9, 11 בתוספת השנייה](#)
[חוק הרשויות המקומיות \(ריבית והפרשי הצמדה על תשלומי חובה\), תש"ס-1980](#)

החלטה

לפניי הודעה על חדילה מגבייה בהתאם [לסעיף 9 בחוק תובענות ייצוגיות](#), התשס"ו-2006.

רקע

1. המבקשת הגישה ביום 13.2.13 בקשה לאישור תובענה ייצוגית כנגד המשיבה להשבת כספים שנגבו ביתר (להלן: "**בקשת האישור**"). הבקשה הוגשה בגין שתי עילות:

העילה האחת, חיובים רטרואקטיביים פסולים – במקרים בהם המשיבה מתקנת את השומה של הנישום במהלך השנה (על דרך שינוי סיווג, הגדלת שטח החיוב או ביטול פטור) (להלן: "**תיקון שומה**"), היא מחילה את השומה המתוקנת באופן רטרואקטיבי מתחילת שנת הכספים (להלן: "**חיובים רטרואקטיביים**"). החלה רטרואקטיבית של שומה מתוקנת באופן גורף, מנוגדת לפסיקת בית המשפט העליון [בע"מ 4551/08 עיריית גבעת שמואל נ' חברת החשמל לישראל בע"מ](#) [פורסם בנבו] (1.12.11), שם המשיבה הייתה אחת המערערות (להלן: "**עניין גבעת שמואל**"). בעניין גבעת שמואל נקבע כי חיוב רטרואקטיבי הוא בחזקת פסול, ובע"מ [1280/10 מעונות מכבי נ' עיריית רמת גן](#) [פורסם בנבו] (18.3.12) נקבע כי לשם סתירת החזקה על המשיבה הנטל להוכיח קיומם של "**טעמים כבדי משקל**" שיצדיקו את סתירת החזקה. (להלן: "**העילה הראשונה**").

העילה השנייה, חיוב בריבית פיגורים בגין החיובים הרטרואקטיביים – וזאת בגין תקופת פיגור "וירטואלית". המשיבה מחייבת בריבית פיגורים בגין כל התקופה בגינה הוטלו החיובים הרטרואקטיביים. החיוב בריבית פיגורים מוחל באופן מיידי בעבור חובות שלא נדרשו קודם לכן ומבלי להמתין בפועל עד חלוף 30 ימי הפיגור הקבועים בחוק בטרם תוטל ריבית הפיגורים. (להלן: "העילה השנייה").

המבקשת היא חברה המחזיקה בשלושה מספרי נכסים הרשומים תחת כתובת אחת (להלן: "הנכסים"). ביום 6.5.12 ביצעה המשיבה תיקוני שומה לנכסים והחילה את תיקון השומה רטרואקטיבית החל מיום 1.1.12. חיובים רטרואקטיביים אלו חויבו בריבית פיגורים. המבקשת הביאה דוגמה נוספת להתנהלות זו של המשיבה: חברת "עולם העץ" חויבה לאחר ביצוע סקר מדידות בחיוב רטרואקטיבי ובעקבות השגה שהגישה אותה חברה ושהתקבלה, תוקנה השומה תוך מחיקת החיוב הרטרואקטיבי והריבית ש"צבר".

הקבוצה בשמה הוגשה בקשת האישור היא "כלל הנישומים בתחום שיפוט העירייה אשר חויבו בחיוב רטרואקטיבי ב-24 חודשים שטרם הגשת בקשה זו, כאשר בוצע להם תיקון שומה רטרואקטיבי (שינוי שומה ראשונית קודמת), בין על דרך של שינוי סיווג, הגדלת שטח החיוב או ביטול פטור (בהסתמך על פסה"ד גבעת שמואל ומעונות מכבי...)". (ההדגשות במקור). (סעיף 24 בבקשת האישור).

כמו כן הוגדרה תת-קבוצה באופן הבא: "תת-קבוצת חריגים: ביהמ"ש יתבקש לעשות שימוש בסמכותו לפי ס' 10(ג) לחוק ולקבוע תת-קבוצה לנישומים אשר לגביהם תציג העירייה ראיות ומסמכים היכולים להצביע על טעמים כבדי משקל' לשם סתירת החזקה בדבר אי-חוקיות החיוב הרטרואקטיבי. הליך זה יתבצע בהתאם לס' 20(א)(2) לחוק כמפורט לקמן בהרחבה, כאשר על העירייה רובץ נטל הראייה להתקיימות הטעמים החריגים" (ההדגשה במקור). (סעיף 25 בבקשת האישור).

2. ביום 12.5.13 הגישה המשיבה את תגובתה לבקשת האישור וטענה כי היא חדלה מהגבייה נושא בקשת האישור כחצי שנה עובר להגשת בקשת האישור. וכך הצהיר גזבר המשיבה, מר רחבעם חיים (להלן: "הגזבר"), שתצהירו צורף לתגובת המשיבה:

3. העירייה חדלה מהטלת חיובי ארנונה רטרואקטיביים לתחילת שנת הכספים כמפורט בבקשה לאישור, למעלה מחצי שנה קודם להגשת התביעה וללא קשר אליה, לאחר שהתברר כי עקב טעות שנעשתה בתום לב במחלקת הגבייה של העירייה, נשלחו ל-81 נישומים הודעות חיוב לתחילת שנת הכספים, טרם שנערכה בדיקה אם יש עילה לחיובם. חיובים אלה נשלחו בניגוד להנחיות שנמסרו על ידי ובניגוד למדיניות העירייה שנקבעה עוד טרם פסיקת בית המשפט העליון ב...[עניין גבעת שמואל].

4. החיובים הנ"ל נשלחו בין סוף חודש פברואר 2012 לבין סוף חודש מאי 2012, אז התבררה הטעות ומאז לא נשלחו יותר חיובים בגין הגדלת שומה לתחילת שנת הכספים, אלא לאחר בדיקה פרטנית. הסכום שנגבה בגין הדרישות שנשלחו עמד על 594,257 ₪...

5. העירייה אינה מחייבת בריבית פיגורים בדרישות לתשלום בגין הגדלת שומה, למועד שקדם להוצאת השומה הנשלחות לאחר בדיקה פרטנית, אלא בהפרשי הצמדה בלבד, הגם שעל פי עצת יועציי המשפטיים ניתן לחייב בריבית פיגורים במקרים מתאימים...

6. ... במקביל פועלת העירייה לבדיקת החיובים הנ"ל, כל מקרה לגופו, במקרים בהם יימצא כי לא הייתה עילה לחיוב מתחילת שנת הכספים, יזוכו הנישומים בהתאם דהיינו החיוב יבוטל.

...

9. ... בראש העין מחויבים בארנונה 11,563 נישומים (נתון נכון לשנת 2013, לא חל שינוי משמעותי ביחס לשנת 2012), בשל טעות נשלחה דרישת חיוב לתחילת שנת הכספים ל-148 נישומים, מתוכם גבתה העירייה סכום של 594,257 ₪ מ-81 נישומים, עניינם של יתר הנישומים מתברר פרטנית. ... בשים לב לכך שמדובר בטעות נקודתית שהתרחשה משך פרק זמן של כשלושה חודשים, אין לומר כי מדובר בחיובים גורפים, כפי שנטען בבקשה. (סעיפים 3-6 בתצהיר חיים) (ההדגשה במקור).

3. בדיון שהתקיים לפניי ביום 3.11.13 הגיעו הצדדים להסכמה הבאה: "מאחר והסתבר שאין התאמה בין טענות ב"כ המשיבה לבין האמור בתצהיר וכי ייתכן וכי אכן הייתה חזילה אלא שהדברים לא עולים באופן ברור מהתצהיר, אנחנו מסכימים כי המשיבה תגיש תצהיר משלים ותבהיר את הדברים. ... מוסכם כי המשיבה תגלה את רשימת 67 הנכסים המוזכרים בתצהיר. כמו כן, תגלה המשיבה את פירוט 81 הנכסים שהוזכרו בתצהיר ואת מועדי התשלום בגינם..." (פר' עמ' 4 ש' 13-18).

4. ביום 1.1.14 הגישה המשיבה הודעה שנתמכה בתצהירו של הגזבר שהצהיר כדלקמן: המשיבה לא ביצעה גבייה יזומה של דרישות התשלום שנשלחו אולם כן בוצעה גבייה לאחר המועד הקובע מנישומים להם נשלחו דרישות ואשר ביקשו להסדיר את חובם או במסגרת הליכי השגה וערר; הובהר כי לא נשלחים חיובים רטרואקטיביים חדשים אלא לאחר בדיקה פרטנית; הובהר כי המשיבה עורכת בדיקה של חיובים רטרואקטיביים שנשלחו וטרם שולמו וכי ככל שיתברר שלא הייתה עילה לחיוב הרטרואקטיבי יבוטל החיוב.

עוד הצהיר הגזבר אודות ממצאי בדיקתה של המשיבה לגבי חיובים שנשלחו:

עניינם של חלק מהנישומים שהגישו השגה או ערר הסתיים בהסכמים והמשיבה תפעל בהתאם לתוצאות ההליכים.

חיובים שנבדקו ונמצא שקיימת עילה לחיוב רטרואקטיבי – המשיבה תשלח לנישומים מכתב בנוסח שצורף כנספח 1 להודעתה ובו פירוט החיוב, העילה לחיוב

וזכות הנישום לטעון כנגד החיוב. מכתב זה לא ישלח במקרים בהם הנישום בדק ושילם בהסדר מול פקידי מחלקת הגביה.

חיובים שטרם נבדקו – החיוב יבוטל בספרי המשיבה, ותבוצע השבה לנישומים ששילמו את הסכום או חלקו עקב הדרישה בתוספת הפרשי הצמדה וריבית לפי [חוק הרשויות המקומיות \(ריבית והפרשי הצמדה על תשלומי חובה\)](#), התש"ס – 1980, או יבוצע קיזוז הסכום כנגד חובות הנישום, והכל עד 2.2.14.

המשיבה שומרת על זכותה לבדוק את החיובים שבוטלו ולהוציא דרישה חדשה מנומקת לפי המכתב שצורף כנספח 2 להודעת המשיבה. בדרישה יפורט החיוב, העילה לחיוב וזכות הנישום לטעון כנגד החיוב. דרישה כאמור תשלח באחד מארבעת המקרים הבאים: בנייה או תוספת בנייה ללא היתר, תוספת בנייה בהיתר שלא דווח על סיומה, תוספת שטח לנכס שלא דווחה (כגון שכירת שטחים נוספים), ומסירת מידע לא נכון על ידי הנישום.

5. המבקשת הגישה תגובתה להודעת המשיבה וצירפה לה את המסמכים שהמציאה לה המשיבה בהתאם להחלטה בדיון (להלן: "המסמכים"). המבקשת טענה כי בניגוד לטענת ב"כ המשיבה בדיון, לפיה מחודש יולי 2012 המשיבה אינה גובה חיובים רטרואקטיביים, הרי שמעיון במסמכים עולה כי מאז חודש יולי 2012 נגבו 80 חיובים רטרואקטיביים, מתוכם 31 חיובים נגבו לאחר הגשת בקשת האישור ו- 22 חיובים (מ- 16 נישומים) נגבו לאחר תום המועד הקובע (חלקם גם 7 חודשים לאחר המועד הקובע) שהוא יום 13.5.13. עוד טענה המבקשת, כי המשיבה ממאנת להשיב את שגבתה ביתר, לרבות הכספים שנגבו לאחר המועד הקובע.

6. בתשובה לאמור טענה המשיבה כדלקמן (ר' תשובת המשיבה מיום 30.1.14): לא קיים איסור גורף לגביית חיובי ארנונה רטרואקטיביים וניתן לעשות כן בהתקיים הנסיבות שנקבעו בפסיקה. כל מקרה מצריך בדיקה פרטנית לגופו; אשר לחיובי עבר שהושתו לא התבצעה גביה יזומה שלהם, הגביה שהתבצעה היא בכפוף לבדיקה פרטנית שנערכה בדיעבד; גם אם יסתבר שקיים מקרה או מקרים מסוימים בהם החיוב הרטרואקטיבי היה אסור הרי שאין בכך לאיין את החדילה נוכח האמור בבר"ם [369/13 מועצה מקומית תל מונד נ' אלאלוף](#) [פורסם בנבו] (22.1.14) (להלן: "עניין תל מונד"). בפסיקה הנ"ל היה ברור שהגביה אינה חוקית בעוד שבענייננו לא קיים איסור מוחלט לגבייה וזו התבצעה בכפוף לבדיקה; מתוך 148 דרישות התשלום הרטרואקטיביות שנשלחו – בדרישות שנשלחו ל-21 נישומים לא נכללו חיובים רטרואקטיביים, ל-48 נישומים בוטלו החיובים הרטרואקטיביים ובוצעה השבה בצירוף הפרשי הצמדה וריבית, 19 נישומים נקטו בהליכי השגה או ערר (7 עררים תלויים ועומדים, 2 מקרים נמצאים בשלבים סופיים לקראת חתימת הסכם ויתר ההליכים הסתיימו), 60 נישומים שילמו לאחר שבוצעה בדיקה יזומה מול פקידי מחלקת הגבייה.

7. המבקשת בתשובתה טענה כי 22 החיובים הרטרואקטיביים שנגבו לאחר המועד הקובע, מהווים 22 ראיות להמשך גביית היתר וזאת בשונה מהאמור בעניין תל מונד שם דובר על מקרה אחד. עוד צוין כי המבקשת מוכנה לקבל את הודעת החדילה תוך חיוב המשיבה להשיב כל סכום שנגבה לאחר המועד הקובע, היינו אותם 22 חיובים רטרואקטיביים.

דין

8. עסקינן בבקשה לאישור תובענה ייצוגית כנגד רשות לפי [פרט 11 בתוספת השנייה](#) [בחוק תובענות ייצוגיות](#), התשס"ו-2006 (להלן: "[חוק תובענות ייצוגיות](#)") שעל כן חל על ענייננו [סעיף 9](#) בחוק תובענות ייצוגיות, הקובע כדלקמן:

"(א) הוגשה בקשה לאישור בתביעה כמפורט בפרט 11 בתוספת השניה (בחוק זה - תביעת השבה נגד רשות), לא ידון בה בית המשפט אלא לאחר שחלפה תקופה של 90 ימים מהמועד שבו הוגשה הבקשה לאישור ובית המשפט רשאי להאריך תקופה זו מטעמים שיירשמו (בסעיף זה - המועד הקובע).

(ב) בית המשפט לא יאשר תובענה ייצוגית בתביעת השבה נגד רשות, אם הרשות הודיעה כי תחדל מהגביה שבשלה הוגשה הבקשה לאישור והוכח לבית המשפט כי היא חדלה מהגביה כאמור לכל המאוחר במועד הקובע.

(ג) ...".

9. בעניין גבעת שמואל נקבע בין היתר:

חיובי ארנונה רטרואקטיביים כפופים לחזקה הפרשנית נגד תחולה למפרע שעל כן תהא ידו של בית המשפט קפוצה בהתרתם; חיוב רטרואקטיבי נחשד מלכתחילה כחיוב "פסול" והנטל לסתור זאת מוטל על הצד המבקש להתיר את החיוב; חיוב ארנונה המושת במהלך שנת כספים שהוא תיקון שומת ארנונה הוא חיוב רטרואקטיבי, שכן – בעת הפקת שומת ארנונה מושלם תהליך חיוב הנישום. משכך הוצאת שומה מתקנת אשר מבקשת לשנות את החיובים שהושתו על הנישום, למפרע, היא רטרואקטיבית. לסיכום קובע בית המשפט (שם, בסעיפים 56-57 בפסק הדין):

"סיכומם של דברים: כאשר הארנונה מושתת על הנישום לאחר תום שנת הכספים הרלוונטית, מדובר בהכרח בחיוב רטרואקטיבי. לעומת זאת, כאשר הארנונה מושתת על הנישום במהלך שנת הכספים, יש להבחין בין שלושה מצבים: המצב הראשון הוא מצב של תיקון שומת ארנונה. במצב זה, התיקון הוא רטרואקטיבי, ככל שהוא מבקש לחול על פרק הזמן שקדם לתיקון. המצב השני הוא מצב של השתת ארנונה לראשונה במהלך שנת הכספים, כאשר חיוב הארנונה כולל יישום של החלטה מנהלית חדשה. במצב זה, החיוב הוא רטרואקטיבי, ככל שהוא מבקש ליישם את ההחלטה המנהלית, על פרק הזמן שקדם לקבלתה. המצב השלישי הוא מצב של השתת ארנונה לראשונה במהלך שנת הכספים [מצב זה אינו רלבנטי בענייננו – מ' נ']...

עד כאן באשר להבחנה שבין חיובי ארנונה רטרואקטיביים לבין חיובי ארנונה שאינם רטרואקטיביים. הבחנה זו, כפי שצוין, היא הבחנה

'מקדמית' ואין היא מהווה סוף פסוק. כך, אם אכן מדובר בחיוב רטרואקטיבי – ידו של בית המשפט תהא אמנם 'קפוצה' בהתרתו, אולם ייתכנו בכל זאת מקרים מיוחדים אשר בהם יותר החיוב. בפסק הדין בעניין אורט עמד בית המשפט העליון בהרחבה על העקרונות החלים על תחולה למפרע בכלל, ועל תחולה למפרע של חיובי ארנונה בפרט. בתמצית, נקבע כי כל החלה למפרע, ובכלל זה החלה למפרע של חיובי ארנונה, כפופה למבחן דו-שלבי של סמכות וסבירות. מבחינת הסמכות, ככל שהסמכות להחיל את ההחלטה או את החיוב למפרע אינה מופיעה במפורש בחוק, קיימת חזקה פרשנית נגד תחולה למפרע. אם ימצאו טעמים טובים לסתור חזקה זו, כי אז יש לבחון אם ההחלה למפרע עומדת במבחנים הרגילים של הפעלת שיקול הדעת המנהלי, ובראשם הסבירות (ראו: שם, פס' 31; עניין עזרא, בעמ' 417; עניין שגיא, בעמ' 597-598). בחינת סבירותו של חיוב רטרואקטיבי תיעשה תוך איזון בין עניינו של הפרט בסופיות ההחלטה ומידת ההסתמכות שלו על ההחלטה, מחד גיסא, לבין האינטרס הציבורי שבקיום החוק ובגביית מס אמת, מאידך גיסא. חשיבות מיוחדת תינתן כמובן להתנהלותו של הנישום, ולשאלה אם רובץ לפתחו 'אשם' כלשהו (ראו: [ע"א 8558/01](#) בעניין עילבון, בעמ' 789; [ע"א 975/97](#) בעניין עילבון, בעמ' 451-452; עניין ט.ט. טכנולוגיה, בעמ' 784)). רק במקרים נדירים, אשר בהם החיוב הרטרואקטיבי יעמוד במבחני הסמכות והסבירות – 'תיפתח' ידו של בית המשפט ויותר החיוב (ההדגשה בקו, שלי-מינ').

10. ולענייננו, עניין לנו בבקשת אישור בה נטען לחיוב רטרואקטיבי גורף של נישומים, בהפרשי ארנונה על פי הודעות שומה מתוקנות ששלחה המשיבה לנישומים במהלך שנת כספים, עקב מדידות נכסים שערכה המשיבה ברחבי העיר. הצדדים חלוקים בשאלה אם אכן ביצעה המשיבה חדילה בהתאם [לסעיף 9 בחוק תובענות ייצוגיות](#) אם לאו. בעניין זה דעתי כדעת המבקשת, ואני סבורה כי אין לאשר את הודעת החדילה שהוגשה, ואלה טעמיי:

המשיבה בתגובתה טענה שחדלה מגביית חיובי ארנונה רטרואקטיביים כחצי שנה לפני הגשת התובענה, קרי באוגוסט 2012. לטענתה כאמור, בין סוף חודש ינואר לסוף חודש מאי 2012 נשלחו 81 חיובי ארנונה רטרואקטיביים לנישומים, בטעות, וזאת בניגוד להנחיות ובניגוד למדיניות המשיבה. בגין דרישות אלה נגבה סכום של 594,257 ₪. חיובים נוספים בגין הגדלת שומה לתחילת שנת הכספים נשלחו רק לאחר בדיקה פרטנית (סעיף 3 בפרק "רקע עובדתי"). אציין כי בתצהיר שצורף לתשובה מופיעה גרסה זו בסעיפים 3 ו-4 ואולם בהמשך מופיעה גרסה מעט שונה שם נטען כי "בשל טעות נשלחה דרישת חיוב לתחילת שנת הכספים ל-148 נישומים, מתוכם גבתה העירייה סכום של 594,257 ₪ מ-81 נישומים, עניינם של יתר הנישומים מתברר ידנית" (סעיף 9 בתצהיר).

בדיון שהתקיים ביום 3.11.13 טענה ב"כ המשיבה לתקלה האמורה. היא אישרה כי כספים שנגבו מנישומים שלא כדין בניגוד להנחיות לא הושבו. בניגוד לאמור בתשובה לבקשת האישור ובהתאם לתצהיר שצורף, טענה ב"כ המשיבה כי 148 נישומים חיובו רטרואקטיבית ומתוכם 81 שילמו 594,257 ₪.

בהודעתה מיום 1.1.14 אישרה למעשה המשיבה כי גבתה חיובים רטרואקטיביים שנשלחו לנישומים, לאחר המועד הקובע, מנישומים שביקשו להסדיר את חובם (סעיף 2 בהודעה). כמו כן אישרה כי מתנהלים הליכי ערר או השגה מול נישומים שונים בגין החיובים נושא הדיון, אשר לא בוטלו. המשיבה טענה באותה הודעה כי לגבי נישומים שנקטו הליכי השגה או ערר שחלקם תלוי ועומד תפעל המשיבה לפי תוצאות ההליך.

גם מתשובת המשיבה מיום 30.1.14 עולה כי המשיבה מוסיפה לנהל הליכי השגה וערר בעניין החיובים נושא הדיון, נגד נישומים שונים.

אני סבורה כי האמור מהווה הודאת בעל דין מצד המשיבה, כי לא חדלה מהגבייה שבשלה הוגשה בקשת האישור, במועד הקובע אלא המשיכה בגבייה מנישומים שביקשו לשלם וכן המשיכה בהליכים משפטיים מול נישומים בגין החיובים נושא בקשת האישור. חדילה משמעותה הפסקת גבייה לרבות הפסקת גבייתם של חובות עבר (היינו חובות בגין חיובים שאינם כדין שנדרשו וטרם שולמו – ר' החלטתי בת"צ (מח' מרכז) 27755-06-11 אדרי נ' המועצה המקומית שוהם [פורסם בנבו] (13.11.11)), כמו גם הפסקת ניהול הליכי ערר או השגה שעניינם החיובים נושא בקשת האישור. לטעמי, על מנת ליהנות מהפריבילגיה של [סעיף 9 בחוק תובענות ייצוגיות](#), התשס"ו-2006 היה על המשיבה לחדול לאלתר מכל גבייה של החיובים שהוצאו על ידה ללא כל בדיקה פרטנית. על כן כל הליכי ההשגה או הערר בעניין זה גם כן היו מתבטלים ממילא. ככל שהייתה המשיבה סבורה כי יש לה עילה ספציפית נגד נישום מסוים בהיותו אותו נכנס בגדר המקרה החריג לחיוב רטרואקטיבי שהוכר בפסיקה, היה עליה להוציא לו חיוב חדש ספציפי ומפורט.

אני מקבלת את טענת המבקשת כי ענייננו שונה מעניין תל מונד, שם הוכח כי במקרה אחד לא חדלה הרשות מן הגבייה וכך נקבע שם:

"העובדה שהוכח כי המבקשת לא פעלה כהלכה במקרה אחד לא די היה בה להביא לממצא כי לא הוכח שהמבקשת חדלה מגבייה. מכאן שלא היה מקום לפסול את הודעת החדילה".

בעניין תל מונד הוסיף בית המשפט העליון וקבע:

"עם זאת נראה לנו כי על מנת למנוע תקלות על המבקשת לשלוח הודעה לכל התושבים כי אינם נדרשים לשלם חובות עבר בגין אגרת שמירה".

משתמע מכך שבית המשפט העליון הכיר אף הוא בחובת הרשות לחדול מגביית חובות עבר. בענייננו מדובר למצער בגבייה של 22 חיובים לאחר המועד הקובע, כנטען על ידי המבקשת, ובחיובים נוספים שבגינם לא הופסקו הליכי ערר או השגה. אשר על כן לא מצאתי לאשר את הודעת החדילה בכל הנוגע לחיובים רטרואקטיביים בארנונה.

11. אשר לעילה השנייה בבקשת האישור – בדבר חיוב בריבית פיגורים למן תחילתה של תקופת החיוב הרטרואקטיבי, הצהיר הגזבר כי "העירייה אינה מחייבת בריבית פיגורים בדרישות לתשלום בגין הגדלת שומה, למועד שקדם להוצאת השומה הנשלחות לאחר בדיקה פרטנית, אלא בהפרשי הצמדה בלבד, הגם שעל פי עצת יועציי המשפטיים ניתן לחייב בריבית פיגורים במקרים מתאימים..." (סעיף 5 בתצהיר הגזבר). המבקשת לא התייחסה להצהרה זו. נוכח הצהרת המשיבה כי היא אינה גובה ריבית פיגורים בגין הגדלת שומה ממועד שקדם להוצאת השומה, נראה כי מן הראוי שהמבקשת תשקול להגיש בקשת הסתלקות מעילה זו.

סוף דבר

12. אינני מקבלת את הודעת החדילה.

13. המשיבה תישא בשכ"ט ב"כ המייצג בסכום של 15,000 ₪ כולל מע"מ.

14. נקבע לקדם משפט נוסף ביום 15.7.14 בשעה 9:00.

ניתן היום, ז' ניסן תשע"ד, 07 אפריל 2014, בהעדר הצדדים.

מיכל נד"ב 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)